Ч. 148 Четвер 4 (16) липня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 2·40 |
| на пів року „ | 1·20 |
| на чверть року „ | —·60 |
| місячно . . „ | —·20 |

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

| | |
|---|---|
| на цілий рік зр. | 5·40 |
| на пів року „ | 2·70 |
| на чверть року „ | 1·35 |
| місячно . . „ | —·45 |

Поодиноке число 3 кр.

## Подорож Є. Вел. Цісаря до Румуниї.

Від довшого вже часу ходить чутка, що Є. Вел. Цісар має вибрати ся до в подорож до Румуниї, в гостину до румуньского короля Кароля. Fremdenblatt пишучи о тій гостині каже, що она єсть відданем взаїмности за торічну гостину румуньскої пари королівскої минувшого літа в Ішли і виразним доказом дружних відносин межи нашою монархією а сусідною Румунією.

Майже не потреба згадувати — каже та ґазета — що стріча, яка відбуде ся у вересни на румуньскій земли, має на скрізь мирне значінє. Она єсть знаком дружби, яка в зовсім природний спосіб виробила ся межи Австро-Угорщиною а Румунією. Змаганя нашої Монархиї звістні; ми не хочемо нічого, лиш щоби балканьскі державп розвивали ся самостійно і ми раді з того, коли они приходять до повного самопізнаня. Ми і не хочемо, щоби они жили з собою в незгоді. Саме тепер дало наше правительство доказ того, коли довело до згоди між Грециєю а Румунією. Австро-Угорщина не має на тім нічого до зисканя, коли балканьскі держави будуть собі недовіряти і не будуть мати сили в собі самих, а що становище в політиці уважає ся лиш тогди за таке, на котре можна спустити ся, за певне, коли оно виходить з еґоїзму, то мусимо сказати, що то наш еґоїзм наказує нам бути безкористовним і щирим приятелем балканьских держав. В Румунії зрозуміли то зовсім добре і там мирна політика тридержавного союза зовсім ясна. Коли як-раз тепер відносини межи Віднем а Букарештом стали так добрі, як то можна здогадувати ся з подорожи в яку цісар Франц Йосиф хоче у вересни вибрати ся, то треба тут згадати і про давнійшу діяльність нашого теперішного міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского. Він яко посол в Букарешті позискав був повне довіре тамошних міродайних осіб політичних, а сам пізнав розвагу і розумність в наслідках веденя заграничної полїтики в Румунії. Румуния єсть дуже поважним чинником політичним, з котрим на певно числити ся потреба.

Було би пожаданим, щоби ми із Сербією та Болгариею стояли на такій стопі довіря, яке давнійше характеризувало наші відносини до сих країв. Але хибно єсть, коли хтось зміни які там настали, так понимає, як би ми там стратили той вплив, який давнійше там мали. Австро-Угорщина не домагала ся ніколи протекторату над балканьскими державами; она вірна засадам своєї політики на Всході не старала ся робити впливу в Білграді і Софії, лиш якої приятелька стояла при тім, щоби ті держави самостійно розвивали ся. Она охоронила той розвій, але не накидала ся на опікунку, бо й ті держави не шукали опіки лиш дружби. Наставші зміни дадуть ся лиш так пояснити, що ми з Сербією і Болгариею не стоїмо на тій стопі довіря, на якій стояли давнійше. Тим більше потішаючими суть наші скріплені відносини до Румунії, а стан тих відносин до сеї держави знаходить вираз в намірениій гостині нашого Цісаря і тому то ту гостину повитають в нашій монархії певно яко доказ на то, що хід річий зблизив до нас політично сусідну державу, котра так само бажає мира як і ми.

## Замах на президента Фора.

Надзвичайний хіньский посол Лі-Гунґ-Чанґ, котрий гостить тепер в Парижи у президента републики Фора, мав вчера нагоду переконати ся, що верховодячі особи і політики не лиш в Хіні і в Японії, але й в високо цивілізованій Европі не можуть бути безпечними від людий фанатичних і божевільних. Пригода, яка вчера лучила ся президентови французкої републики підчас ревії в Льоншан, мусїла єму живо пригадати єго пригоду в Японії, памятку по котрій носить на своїй голові ще доси. Річ була така:

Президент Фор виїхав вчера о год. 2 мін. 30 по полудни четверокінним отвертим повозом з елїзейскої палати на ревію в Льоншан. В тім самім повозї сиділи з Фором президент міністрів Мелїн і ґенерали Боадефр та Турніє. За президентом їхали два другі повози з офіцирами належачими до дружини президента, а крім того конвоював повози ще відділ кірасиєрів. Публика витала президента по дорозї дуже симпатично. В тій хвили, коли президент в'їзджав на місце ревії, стрілив якийсь порядно одягнений чоловік, що стояв під деревом, два рази з револьверу до президента, але не поцілив єго ані разу. Настав страшенний переполох і заколот. Люди, що стояли коло стрі-

---

42)

# Дїти капітана Ґранта.

**Фантастично-наукова подорож Юлія Верна.**

(Дальше).

IX.

**Вікториєя.**

Всї австралїйскі кольонїї Великої Британії стикають ся з собою під простим кутом і виглядають на карті немов шахівниця. По тих простих кутах і лїніях видко, що то робота ґеометра а не ґеоґрафа. Лише одні побережа своєю нерівностию протестують в імя природи против такої роботи.

Вид тої шахівниці все гнївав Паґанеля. Коли би Австралїя належала до Франциї, то певне, що францускі ґеоґрафи не поділили би єї так по ґеометричному.

Тепер єсть в Австралії пять кольоній: Новий полудневий Уельс зі столицею Сідні, Кінсленд зі столицею Брісбен, Вікториєя з головним містом Мельбурн, Полуднева Австралїя з Аделяйдою і Австралїя західна з містом Перс. Кольонїсти мешкають тілько на побережи; двіста анґлїйских миль в глубину краю лежить ледве кілька важнїйших міст. Середина-ж Австралії — край так великий як дві третини Европи — ще доси майже не знана.

На щасте трийцятий семий рівнобіжник не переходить через ті незмірнмі пустарі, ті недоступні країни нужди, котрі копитували науку тілько жертв. Всї труди і заходи Ґленарвана нічого тут не помогли би. Єму треба було лише звидіти полудневу часть Австралії, котра складає ся з вузкого пояса провінциї Вікториї і з вершка перевернепого трикутника, який творить Новий полудневий Уельс.

Від пригірка Бернуіллі до границї Вікториї єсть ледве шістьдесять дві анґлїйских миль. То не більше як два днї дороги і Ертон надїяв ся ночувати на другий день в Есплї, містї що лежить на самім заході провінциї Вікториї.

Початок подорожі визначує ся звичайно різвою їздою коний, а й їздці їдуть охочо і з сьвіжими силами. Що-до їздців то против того не можна нїчого замітити, але треба все спиняти надто велику скорість коний, бо коли має ся перед собою довгу дорогу, то конечно щадити сили звірят. З огляду на то постановили подорожні не їхати денно більше над 20 до 30 анґлїйских миль. Впрочім мусїли они хід коний рівняти до повільного ходу волів, котрі що правда тратять на часї, але за те зискують на силї. Віз з подорожними і припасами поживи та иншмх річий, окружений довкола їздцями, був немов движимою кріпостию. Їздці могли їхати боками, де кому хотїло ся, але не вільно було надто далеко запускати ся наперед, або в бік від головної дороги.

Позаяк товариство не держало ся нїякого строго уложеного припису, то кождий міг робити, що єму сподобало ся: мисливці могли полювати по рівнинах, веселі і балакливі говорити з женщинами, що їхали у возї, а фільософи вести учені розмови. Паґанель мав ті всї прикмети, тому він був всюди.

Подорож через провінцию Аделяйду не мала в собі нїчого займавого: ряд низьких горбків, з котрих здіймали ся тумани пороху, величезні простори ялових ґрунтів, що в тім краю називають ся „буш“, кілька лугів покритих громадками корчів з клиноватим листєм солоного смаку, що служить за найбільший присмак для овець, денеде кілька штук австралїйских овець з свинячими головами, котрі пасли ся між стовпами телєґрафічної лїнії — то одинокий вид, що представляв ся подорожним на кількомилевім просторі.

Доси ті ровени пригадували цїлком вірно нудні краєвиди пампасів; то був той самий рівний ґрунт зарослий травою, то саме ясне небо. Мек Небс казав, що они находять ся все в тім самім краю, але Паґанель впевняв їх, що краєвид скоро змінить ся. Опираючи ся на єго впевненях дожидали подорожні чудесних річий.

Около третої години в'їхала дружина на широку, цїлком безд еревну рівнину, знану під назвою „ровени москітів“. Учений ґеоґраф пересьвідчив ся з великим вдоволенем, що она заслугує вповні на свою назву. І справді подорожні і їх конї утерпіли богато від тих їдких комах, котрих не можна було відогнати ані перед ними укрити ся. Завдяки амонякови, що був в подорожній аптицї, біль від їх уколеня скоро уступав, помимо того став Паґанель проклинати погані комахи, що кололи єго острими жалами з усїх боків.

Над вечер оживило краєвид кілька живих плотів з акаций, кілька тут і там порозкиданих білих дерев ґумових і сьвіжі слїди возів. Вкінци показав ся деревляний паркан. О осьмій

лившого, в першій хвили не могли зміркувати, хто стрілив, і кинулись на якогось послугача з каварні, котрого страшно побили. На то прибігла зараз поліция і викривши правдивого виновника мусіла взяти єго в оборону перед розлюченою товпою, котра була би єго убила.

Виновника відвезено на поліцию і тут взято з него протокол. Показало ся, що він називає ся Франсоа і єсть той сам, котрий недавно тому в палаті послів сипав з ґалериї на салю підчас засіданя потятий на дрібні кусні папір. Франсоа, переслухуваний префектом поліциї Лєпін'ом, подав, що мешкає при улици Клєрі ч. 46, що єсть писателем і написав якусь книжку під заголовком „Маски“. Єго мати жиє в Морбібан без всяких средств до удержаня. Виновник сказав, що нехотів убити президента, і стрілив лиш два рази у воздух, бо хотів тим способом звернути на себе увагу. Від него відобрано револьвер, в котрім були ще три набої. Виновника відведено під сильною ескортою до вязниці, а нині мають єго піддати оглядови лікарскому, чи він не чоловік божевільний. Рівночасно арештувала поліця якогось Булянт'а, котрий в тій хвили, коли Франсоа стрілив, крикнув: „Най жиє анархія!“

Опісля відбув ся перегляд войска зовсїм спокійно, при чім був також і хіньский посол Лі-Ґунґ-Чанґ, котрий сидів в трибуні уставленій для президента. Коли президент вертав опісля з ревії, зробила єму публика величезну овацию. Здаєсь, що нема сумнїву, що Франсоа стріляв на президента в приступі хвилевої божевільности. Мимо того ще вчера вечером кількох амбасадорів і другі члени диплгматиї складали президентови ґратуляцию з нагоди єго щасливого уратованя, а від кількох монархів з заграниці наспіли ґратуляцийні телеґрами.

# Новинки.

*Львів дня 15 липня 1896.*

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів дозволила на заміну службових місць почтовим асистентам: Тад. Рихликови в Кракові і Фел. Голиньскому в Вадовицях.

— **Новий почтовий уряд** буде отворений від дня 16-го с. м. в селї Поникві, брідского повіта. Округ доручень того нового уряду будуть творити громади і обшари двірскі: Пониква з Гонтівкою, Дубинкою, Копанєм і Видрою, Дубє, Волохи, Гутиско брідске, Суходоли з Гаями суходільскими і Боратин з Салашами.

— **Є. Ем. Кардинал Сильвестер Сембратович** виїхав вчера до Підлютого, де забавить до дня 16 серпня.

— **Роковини битви під Кралевим Градцем.** З нагоди 30-тих роковин памятної битви під Кралевим Градцем (Кеніґґрецом), котра відбула ся дня 3 липня 1866 р., зробили жиючі в Камінці Струмиловій участники тої битви складку між собою і устроїли в місцевій церкви заупокійне богослужене за своїх погибших товаришів. В часї богослуженя співав міщаньский хор. Парох о. Цесельский виголосив по скінченій службі Божій трогаючу проповідь, присьвячену памяти вояків, що пролили кров за вітчину.

— **Огні.** По довшій перерві, яка настала по увязненю палогового палїя, що перед двома роками підкладав кільканайцять разів огонь в Княгинині під Станиславовом, вибух в тім селї коло церкви огонь в середу дня 8 с. м. о 5-ій годині пополудни. Помимо помочи місцевої міскої і зелїзничої сторожі пожарної погоріло пять хат, пять стоділ і кілька стаєнь.

— **Убийство посла.** В Надь Міґалї на Угорщині убито в ночи підчас сну посла до угорского сойму Старая. Убийника доси не зловлено. Підозрівають о се убийство урядника, котрого Старай видалив зі служби. Убийник закрав ся до отвертого вікна і стрілив відтак до сплячого з револьвера.

— **Нещастна пригода** лучила ся дня 2 с. м. в Маняві, богородчаньского повіта. Федор Васюла і Дмитро Винник рубали дерева в лїсї Млаки. В наслїдок власної неосторожности оба попали під упадаюче дерево, котре убило Федора Васюлу на місци, а Дмитра Винника тяжко покалїчило.

— **Загадочне убийство.** Минувшого тиждня писали ми, що в Долині застрілив хтось Мих. Коладжина властителя реальности і що виновника не вислїджено. Тепер доносять про ту справу такі близші вісти: Між Стефаном Мельником, господарем в Верхни, калуского повіта і єго зятем Мих. Коладжином з Долини, прозваним також Сорокою, вів ся від довшого часу спір о землю. Зять викидав свого тестя кілька разів з хати у Верхни. Старий Мельник сидів навіть якийсь час в калускім арештї і здавало ся, що цїла справа притихла. Між тим минувшого тиждня приїхав Коладжин з Долини, аби продати відобрану від тестя землю, взяв задаток і минувшого понедїлка мав зробити контракт у нотаря. В суботу від'їхав він поїздом о 10-тій годині рано до Долини, а коли вечером сидів при столї, хтось стрілив через вікно і Коладжин упав мертвий на землю. В наслїдок того арештовано в Долині кілька осіб, але доси убийника не відкрито; то лише певне, що тесть єго не убив.

— **Сумний конець любовної історії.** В дворі в Заставні служила Мария Самборска і мала любовні зносини з слугою тогож двора. Ті зносини не остали без наслїдку, а коли за те стали їй дорікати не лише єї мати, але й товаришки, она хотіла позбути ся сорому і намочивши в склянці молока три пачки сірників, випила то молоко. Що она бажала, то й стало ся; она породила мертву дитину; але заразом строїла саму себе і по дуже тяжких муках померла сего понедїлка.

— **Величезний град в Хорватиї.** З Загреба доносять, що в охрестности Білогорода знищив сими днями град до крихти засїви на просторі 50 кільометрів. То нещасте навістило десять більших і звиж трийцять менших місцевостий. Град поранив кількасоть осіб, а убив і ранив множество худоби. Рівночасно з градом був там також хмаролом, що перемінив улиці Білогорода на справжні ріки.

— **Ярмарок в Чернівцях.** В Чернівцях є давний звичай отвирати на Петра ярмарок з великою парадою. Таку параду можна було бачити і минувшої суботи. На ринку зібрала ся велика товпа селян і цїкавих на видовище міщан, та ждала, заким вийде маґістратский „Петро“ (канцеліст Рей), щоби з музикою і з міскою хоругвою піти отворити ярмарок на площи Фердинан-

---

воли підганяні Ертоном приблизили ся до стациї Ред-Ґум. То слово „стация“ означує в Австралії оселю в середині краю, де годують худобу, найбільше богатство Австралії. Ті що годують називають ся „скватерами“ т. зн. люди, що сідають на земли. Се й справдї перша постава, в якій можна побачити кождого кольоніста, утомленого довгими вандрівками по тих незміримих просторах.

Стация Ред Ґум була цїлком невеличка оселя, однако Ґленарван найшов там як найщирійшу гостину. В тих відлюдних фільварках найде ся все накритий стіл для подорожного, а кождий австралїйский кольоніст дуже гостинний господар. На другий день запряг Ертон воли досьвіта, бо хотів ще того дня вечером бути на границі Вікториї. Ґрунт ставав чим раз більше нерівний. Малі горбки покриті червоним піском видніли довкола як далеко могло око доглянути; можна би сказати, що то величезна червона плахта кинена на землю, котру поморщив подув вітру. Кілька біло цяткованих сосен з гладким і простим пнем розпростирало своє галузє покрите темно-зеленим листєм над урожайними пасовисками, на котрих повно було веселих скакунів. Відтак показали ся величезні простори покриті хащами і молодими ґумовими деревцями; вкінци хащі зникли а деревця замінили ся на дерева. Подорожні мали перед собою першу прібку австралїйских лїсів.

Чим більше наближали ся до границї Вікториї, тим більше змінював ся вид краю. Подорожні чули що ступають по новій земли. Їхали заєдно в простім напрямі і нї озера нї гори не ставали їм на перепонї по дорозї. Держали ся в практиці головного правила ґеометриї і їхали найпростійшою, отже й найкоротшою дорогою.

Гадка о трудах і перешкодах нїколи їм навіть до голови не приходила. Їх похід ішов повільно як воли, а хоч ті спокійні зьвірята не бігли, то однако поступали все наперед і нїколи не задержували ся.

Тим способом за два дни зробили подорожні шістьдесять миль анґлїйских і дня 23-го вечером опинили ся в Есплї, першім містї провінциї Вікториї, положенім в окрузї Віммера, під сто сорок першим степенем ширини. Ертон заїхав з возом до „Кравнс-Ен“ гостинниці, що прибрала назву *Готелю під короною.* Вечера складала ся виключно з баранини, приладженої на найрізнїйші способи. Всї їли богато, а розмавляли ще більше. Нетерпеливо хотіли довідати ся дещо о Австралії і з усїх сторін закидували питанями ґеоґрафа. Паґанель не дав ся довго просити і оповідав о тій части провінциї Вікториї, котру прозвано „Австралїєю щасливою“.

— То хибна назва — говорив він. — Лїпше було би назвати єї Австралїєю богатою, бо й з краями дїє ся так само як з людьми: богатство ще не становить щастя. Австралїя завдяки копальням золота попала в руки диких товп авантурників, що раді би всьо знищити. Пересьвідчите ся о тім, коли будемо переїздити через околиці, де копають золото.

— Кольонїя Вікториа, о скілько менї здаєть ся, дуже недавно заснована? — відозвала ся панї Ґленарван.

— Так, панї, она ще не довго істнує. То дїяло ся дня 6-го червня 1835 року,ві второк.

— О годині чверть на осьму вечером — сказав майор, що любив жартувати з точности, з якою Паґанель наводив всї дати.

— Нї, о годині семій і десятій мінутї — відповів поважно ґеоґраф. Бетмен і Фалькнер заснували оселю в Порт-Філїп над тим самим заливом, над котрим нинї лежить велике місто Мельбурн. Пятнайцять лїт була нова кольонїя частию Нового Полудневого Уельсу і зависїла від єго столиці Сіднї. В роцї 1851 одержала независимість і притім назву Вікториї.

— І добре їй вело ся від того часу? — спитав Ґленарван.

— Скажіть самі, друже — відповів Паґанель. — Ось тут числа, які подає послїдне статистичне обчисленє і нехай собі майор говорить що хоче, то нема нїчого більше пересьвідчуючого як числа.

— Дальше, дальше, дорогий пане Паґанель — сказав майор.

— Зараз... В роцї 1836 кольонїя Порт-Філїп мала 244 мешканців, нинї числить їх кольонїя Вікториа шістьсот тисячів [1]); сїм мілїонів винних корчів приносить їй річно сто двайцять один тисяч ґальонів вина. Сто три тисячі коний уганяє по єї рівнинах і шістьсот пятьдесять пять тисячів штук рогатої худоби пасе ся на єї незміримих пасовисках [2]).

— А свиний тут нема? — спитав Мек-Небс.

— Суть, майоре; сїмдесять девять тисячів шістьсот двайцять пять штук.

— А кілько баранів, пане Паґанель?

— Сїм мілїонів сто пятнайцять тисячів девятьсот сорок три.

— Ви числите і того, що ми єго тепер з'їли?

— Нї, того не числю, бо з него мало вже що й лишило ся.

— Славно, пане Паґанель — сказала леді Єлена з сердечним сьміхом — мусимо признати, що ви в своїх ґеоґрафічних справах незвичайно сильні і мій свояк, майор Мек-Небс, хоч як старає ся зловити вас, то певне того не докаже.

— Але-ж панї, ті річи знати і в потребі сказати вам о них, то моє ремесло; отже можете менї вірити, коли вам кажу, що в тім краю побачите чудеса.

— Однако доси.... перебив майор умисне, щоби лише ґеоґрафа розгнївати.

— Але заждіть трохи, нетерпеливий майоре — крикнув Паґанель. — Ледве одною ногою ступили ви на границї, а вже хочете всьо знати і бачити. Кажу вам, повтаряю і завірюю вас, що то найцїкавійший край на земли. Історня, як він творив ся, природа, плоди, підсонє, а навіть то як він колись щезне — дивували, дивують і будуть дивувати всїх учених

---

[1]) Після обчисленя з р. 1891 було в краю Вікториї 1 мілїон 160 тисячів населеня.

[2]) Всї ті числа відносять ся до 1864 року; нинї у Вікториї всего два рази більше.

да за костелом Єзуїтів. Поки „Петро“ вийшов, селяни танцювали при музиці на ринку. Так само вели ся танці дальше і на площи Фердинанда, тілько з тою ріжницею, що тут „здобули“ місце вояки і до танцю не допустили нїкого, навіть дївчат, котрі зовсїм не ласкаво дивили ся на таку вивсшість мілїтаризму. У многотисячній товпі можна було бачити прекрасні дорогі вишивані сорочки у селянок і дуже характеристичні нагрудники з тектури, обшивані срібними дукачами, хрестами і т. п., вартости і кількадесятьох зр. Парада велика, але ярмарок, на котрий давнїйше приїздили купцї аж з Царгорода, тепер звів ся, так як ярмарок під Юром у Львові. Давних Турків заступає тепер жид з турецким фезом на голові та з бочкою якогось жовтого квасу, котрий продає за напій.

**— Фантованє в часї вінчаня** то досить незвичайна і неприємна річ, а однако лучило ся оно одному панови в Монахові. В недїлю перед полуднем приїхав він з молодою і весїльною дружиною до комісарияту в Монахові і ждав на вінчанє, коли в тім як грім з ясного неба приступив до него екзекутор і в імени права забрав єму всї гроші, які мав при собі і дорогоцїнности. Фантованє було переведене на жаданє одної покиненої любки, котра виміркувала, що прецї при вінчаню буде при собі мати молодий якісь гроші і цїнні предмети. Молода — як пишуть — приглядала ся цїлком спокійно роботї екзекутора, а навіть видко було на єї лици ґрадість — не знати чи з любови чи з мести над суперницею?

**— Подяка.** Дня 11 липня с. р. відбула ся в Юськовичах місия з Богослуженєм і про повідями під проводом Всч. о. А. Левицкого. На місию прибули ще Всч. оо. Гутковский, Танячкевич, Цебровский, Левицкий брат і Дубицкий, котрі не жалували своїх трудів, щоби взяти участь в сїм торжестві. За тоє маємо честь насамперед Всч. о. А. Левицкому за запровадженє сеї місиї, котра відбула ся тілько за єго старанєм, дальше прочим Всч. оо. за їх труди в сїм торжестві зложити сердечну подяку. — *Михайло Дупелич*, нач. громади. — *А. Бідюк*, заст. нач. гр., *І. Туркало.*

## Господарство, промисл і торговля.

**— Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** числило з кінцем мая 1896 р. членів 348 з 383 декларованими удїлами на суму 19.150 корон.

Позичок удїлено 306 в сумі 99.545 корон і 02 сот.

Вкладок до обороту позістає 141 на суму 76.543 корон і 34 сотиків.

Оборот касовий виносив 405.446 корон 28 сот.

Рахунок приходу і розходу по день 30 червня 1896:

П р и х і д:

| | | | |
|---|---|---|---|
| На фонд резервовий | кор. | 708·— | сот. |
| „ удїли | „ | 13.812·54 | „ |
| „ вкладки до обороту | „ | 92.556·38 | „ |
| „ рахунок біжучий | „ | 38.215·62 | „ |
| „ позички на скрипти зворот | „ | 11.713·29 | „ |
| „ „ „ векслї | „ | 2.122·— | „ |
| „ побрані відсотки | „ | 4.475·07 | „ |
| „ кошти адмінїстрациї | „ | 431·14 | „ |
| З щадницї почтової | „ | 38.399·10 | „ |
| Разом корон | | 202.723·14 | „ |

Р о з х і д:

| | | | |
|---|---|---|---|
| На фонд резервовий | кор. | 12·— | сот. |
| „ удїли | „ | 560·— | „ |
| „ вкладки до обороту звернено | „ | 16.013·04 | „ |
| „ позички на скрипти | „ | 87.935·02 | „ |
| „ „ „ векслї | „ | 11.610·— | „ |
| „ кошти адмінїстрациї | „ | 957·75 | „ |
| „ процент | „ | 1.787·85 | „ |
| „ кошти заснованя | „ | 200·30 | „ |
| „ рахунок біжучий | „ | 43.033·26 | „ |
| До щадницї почтової | „ | 40.597·72 | „ |
| Готівка в касї | „ | 16·20 | „ |
| Разом корон | | 202.723·14 | сот. |

З позичок припало по конець червня с. р. до заплати 226 рат, з котрих звернено 222 в сумі 13.428 корон 71 сот., а залягають рати у 4 довжників в квотї 243 корон 90 сотиків, котрих о заплату упімнено.

Пригадуємо, що Товариство взаїмного кредиту п р и й м а є вкладки до обороту до опроцентованя на 5 прц. і просимо о нові вкладки, особливо поручаємо наше товариство до льокованя ф о н д і в ц е р к о в н и х і к а п і т а л і в б р а т с т в ц е р к о в н и х, звертаючи увагу на найлїпші ґарантиї при удїлюваню позичок. У Львові дня 9 липня 1896. — Від Дирекциї тов. взаїмного кредиту „Днїстер“.

**— В тов. взаїмних обезпечень „Днїстер“** було в місяци червни с. р. 3400 важних обезпечень на суму 1,839.162 обезпеченої вартости з премією 16.061 зр. 11 кр. Разом єсть за І піврік 16.909 важних поліс на суму 10,125.598 зр. обезпеченої важности з премією 84.814 зр. 46 кр., отже в порівнаню з першим роком дїловодства, в котрім було за той сам час лиш 3699 поліс на суму 2,897.478 зр. обезпеченої вартости і 21.951 зр. 89 кр. премії, є с т ь т е п е р б і л ь ш е я к в ч е т в е р о т і л ь к о п о л і с, о б е з п е ч е н о ї в а р т о с т и і п р е м і ї я к б у л о в п е р ш і м р о ц ї. В порівнаню же з попередним роком за той сам час, єсть сего року більше о 3090 поліс, 1,695.943 зр. обезпеченої вартости і 15.009 зр. 93 кр. премії. Фонд р е з е р в о в и й зріс до кінця червня с. р. до суми 45.834 зр. 30 кр. Шкід в червни було 105 случаїв (з того 73 в Дрогобичи). Разом було в тім роцї 200 шкід, котрі вже всї злїквідовано і виплачено з вимком чотирох (разом на 994 зр. 26 кр.) де з причин слїдства судового на разї виплату ще здержано. Сума всїх тих шкід виносить разом з коштами лїквідацийними 55.389 зр. 21 кр., а по відтрученю части реасекурованої остає на власний рахунок 23.313 зр. 19 кр. т. є. 27% від суми премій.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Ішль** 15 липня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера нїмецкого канцлера кн. Гогенльоге на авдиенциї, котра тревала три чверти години. Кн. Гогенльоге був відтак на обідї у Монарха, а відтак пішов до готелю „Крайц“, де рівночасно з ним станув і кн. Ратибор. Вечером вернув кн. Гогенльоге до Альтавезе.

**Рим** 15 липня. Король згодив ся на слїдуючу лїсту нового кабінету: Рудінї — президия, справи внутрішні і тимчасово справи заграничні; Брін — маринарка; Люцатті — скарб; Прінетті — роботи; Джантурко — просвіта; Ґвіччардінї — рільництво; Сінео — почти і телеґрафи; Кодронкі — мінїстер без теки. Веноста, котрий має завтра приїхати, обійме, як кажуть, справи заграничні. — Парлямент скликаний на 21 с. м.

**Атини** 15 липня. В Калїрес в провінциї Апокорона на Кретї стріляли ворохобники на турецкий корабель і убили 9 моряків. Турки з корабля стріляли знов до жінок і дїтий стоячих на березї. Вість о тім викликала в Канеї велике занепокоєнє. Консулї держав европейских протестували против турецкої акциї у ґенерал-ґубернатора, називаючи єї нарушенєм застановленя кроків воєнних.

**Месина** 15 липня. Вулькан Стромбольї сильно вибухає, при тім єсть филясте землетрясенє.

### Надіслане.



**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

сьвіта. Представте собі, приятелї, сушу, в котрій виринули насамперед з моря не середина лише береги, як один великаньский перстень, котра має в серединї може на пів висохле море, котрої ріки висихають з дня на день, де вогкости нема нї у воздусї нї в земли, де дерева тратять що року не листє лише кору, де листє обернене до сонця не на лице, а боком, де часто стрічають ся дерева, що в огни не горять, де тесовий камінь топить ся на дощи, де лїси низькі а трави височенні, де зьвірята мають чудацкі стати, де четвероножні зьвірята мають клюви як птахи і природознавцї мусять для них творити окремі громади, де канґур скаче на своїх нерівних лапах, де вівцї мають свиньскі голови, де лиси скачуть з дерева на дерево, де лебедї чорні а щурі роблять собі гнїзда, де птахи чудують кождого своїми способностями і розличностию сьпіву: один заступає годинник, другий тріскає як погонич з бича, один наслїдує шлюфаря, другий як майтник при годиннику бє секунди, один сьміє ся при всходї сонця, другий плаче, як оно зайде. О країно дивна, земле примховата, сотворена против прав природи! Справедливо міг о тобі сказати учений ботанік Ґрімар: „Отсе Австралїя, правдива насьмішка над правами сьвіта!“

Паґанель розпустив язик, немов би не хотїв єго нїколи здержати. Бесїдливий секретар ґеоґрафічного товариства стратив власть над собою — говорив і говорив розмахуючи руками аж до утоти і пожем в руцї грозив поважною небезпечностию тим, що коло него сидїли. Вкінци ґрімкі оплески приглушили єго голос і остаточно удало ся єму замовкнути.

Коли ґеоґраф вичислив всї незвичайности Австралїї, нїхто не думав розпитувати єго більше, лише майор не міг здержати ся, щоби єго не спитати своїм спокійним голосом:

— І то вже всьо?

— Отже нї, не всьо! — крикнув учений з жаром.

— Як? — спитала леді Єлена — то в Австралїї є ще щось більше незвичайного?

— Так, пані, єї підсонє перевисшує своїм дивацтвом всьо, що лише та земля видає.

— На примір! — спитали слухачеі хором.

— Не кажу о лїчничих прикметах австралїйского підсоня; оно богате в кисень, а убоге в азот. Тут нема вогких вітрів, бо віють вздовж побережа, нема й многих недуг н. пр. тифу, шкарлятини і хронїчних недуг.

— Однако і то не мала користь — сказав Ґленарван.

— Без сумнїву, але я не о тім говорю — відповів Паґанель. — Тутешне підсонє має одну прикмету.... неймовірну.

— Яку? — спитав Джон Менґлїс.

— Нїколи не увірите!

— Увіримо, увіримо! — крикнули слухателї. — Лише скажіть.

— Отже оно....

— Ну, яке?

— Поправляє людий.

— Як то поправляє?

— Так — відповів учений — так, оно поправляє. Тут воздух не квасить нї металїв нї чоловіка. Він чистий і сухий. Білить скоро і полотно і душу. І в Анґлїї добре пізнали ті єго прикмети, коли постановили висилати до того краю людий на поправу.

— Або дійстно видко тут поправу на людях? — спитала леді Єлена.

— Видко, пані, і то як на зьвірятах, так і на людях.

— І ви не жартуєте?

— Не жартую. Конї і худоба тутешна незвичайно лаґідні. Побачите.

— Не може бути!

— Але так єсть. Злочинцї, що їх перенесуть до того уздоровляючого підсоня, змінять ся цїлковито до кількох лїт.

— То на такий спосіб, пане Паґанель, що-ж з вами буде? — спитала леді Ґленарван. — Ви вже нинї такі добрі, а потім?...

— Стану совершенним — відповів Паґанель — просто сьвятим чоловіком.

(Дальше буде.)

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.